10
14-2-1977
250 krş

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Haftalık Siyasi Gazete

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. .
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şt.

Abone şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
12.2.1977

İÇİNDEKİLER

ANKARA MİTİNGİ VE ÖĞRETTİĞİ 3

DİSK'de Son Gelişmeler 5

DÖB Geleneği Yaşayacak . . . 6

Emperyalizmin «Lider» Yaratma Yöntemi : CIA NAMİBİA'YA KARŞI . 8

ABD Uzmanının Çin Değerlendirmesi 11

ABD'ye Karşı Mücadeleyi Güçlendirelim! . . . 12

KENDİ GÜCÜNE GÜVEN! Özgürlük Yolu'na Cevap 13

TERİMLER — KAVRAMLAR EMPERYALİZM NEDİR? 14

TEP ÇATISI ALTINDA ÖRGÜTLENELİM! 16

MÜCADELE AZMİ DOLU SELÂMLAR.

ABD emperyalizmini unutturmak isteyenlere karşı verdiğiniz mücadele hepimizin mücadelesidir. Üsleriyle tesisleriyle yurdumuzun dört bir yanında kök salan, işbirlikçileriyle kanımızı emen ABD emperyalizmini bırakıp hayallerle ulaşmak kime hiz mettir? Bu arkadaşlara —artık arkadaş demeğe dilim varmıyor— bu gerçekleri hatırlatmanın zamanı geçmedi mi?

Antalya'dan Bir Devrimci

DOSTLAR...

Doğu Anadolu'muzun en kırsal kesimi olan KARS bölgesi halkı faşist baskılar altında ezilmenin ne demek olduğunu çok iyi bilmektedir bugün. Bu halk, ulusal kurtuluş mücadelesinin yanında (safında) hiç terettüd etmeden yerini almaya hazırdır. Emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin ve yerli işbirlikçilerinin gerici, şövenist oyunlarının arkasında yatan alabildiğine sömürmek düşüncesinin varlığından, Türkiye emekçi halkının bir parçası olarak haberdardır. Ve bu nedenledir ki, Bağımsızlık ve Demokrasi Mücadelemiz içinde canını seve seve verecektir.

KAHROLSUN KAN EMİCİ EMPERYALİZM!

YAŞASIN HALKIMIZIN BİRLİĞİ VE ONUN BAĞIMSIZLIĞI!

HANAK'dan Bir Devrimci

GENÇLİK İLE PARTİ AKTİF OLARAK İLGİLENMELİDİR

Gençliğin devrimci mücadelesi bir kaos içindedir. Bunda hem devrimcilerin hatası hem de bilinçli olarak işbirlikçilerin rolü var. Bu oyunları açığa çıkarmak gereklidir. Gençlik hiç bir partiden somut destek görmeden kendi haline terk edilmiştir. Bu yanlıştır. Gençlik kimde ise gelecek onundur. Gençliği proleter devrimci çizgiye çekebilmekte aktif davranmak, ilişkileri yoğunlaştırmak gereklidir. Bu ihmal edilemez. Gençlik önemli bir potansiyeldir. Bu konuda devrimci tavır takınmayanlar sorumluluktan kurtulamaz.

Bugün, özellikle gençlik içinde partisiz devrimcilik konusunda tartışmalar açalım. Çizgimizin doğruluğunu pratikte gösterelim.

Eskişehir'den Bir Öğrenci

HEDEF ŞAŞIRTMAYA KARŞI DURALIM

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'yi okuyor ve okutuyoruz. BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin gerçek olacağını ABD emperyalizminin ve işbirlikçilerini kapı dışarı edileceğini biliyoruz. Mücadelemiz bu hedefe doğrudur.

Günümüz birlik günüdür, mücadele günüdür. Faşizme karşı omuz omuza savaşmak günüdür.

TEP'i teşkilâtlandırmada çalışmaları yoğunlaştıralım. Devrimci çizgisini kararlılıkla savunalım. Kitlelere yayalım.

Trabzon'dan Bir Devrimci

EYLEM EKİPLERİ OLUŞTURALIM

BAĞIMSIZ TÜRKİYE siyasi çizgisi kitlelere yeterince yansıtılmamaktadır. Yayın organı çıkarmak yeterli değildir. Yayın organında çıkan görüşleri kitleler içine doğru olarak yansıtan propaganda ekipleri oluşturulmalıdır. Bu ekipler her toplantıda hazır bulunmalı, her siyasi yanlışlığı teşhir etmeli, kitlelere doğruları göstermelidir. Eylem içinde bulunmalı kitlelerin güvenini kazanmalı ve onları TEP çizgisine kazanmalıdır.

Doğruları söylemek yeterli değildir. Pratikte bunun isbatlanması gerekmektedir. Bugün kitleler güçlünün, kalabalığın yanında yer alıyor. Sadece ideolojik olarak güçlü olmak yetmiyor.

Onun için TEP siyasi çizgisini savunan arkadaşlar kitle içinde mücadele ile sesini duyurmalı, sağlam niteliğini niceliğe dönüştürmek için çalışmalıdır.

TEP çizgisini kararlılıkla savunalım!

İstanbu'dan Bir Devrimci

BAŞYAZI:

Ankara Mitingi ve Oğrettiği

5 Şubat günü Ankara'da TÖB-DER, TÜM-DER, TÜTED adlı öğretmen ve memur mesleki kuruluşlar ekonomik ve demokratik haklar miting ve yürüyüşünü düzenlediler. Miting ve yürüyüş başka demokratik kuruluşlar tarafından da desteklendi. Taşradan gelenlerin de katılmasıyla onbinlerce insan başkentin Tandoğan meydanını doldurdu.

Mitingden amaç, öğretmen ve memur kitlesinin ekonomik ve demokratik mücadelesindeki istemlerini dile getirmekti.

Oraya toplanan onbinlerin bilincini bilmekti, ülke düzeyinde faşizmi geriletmekti.

Ancak bu olamadı. Mitinge katılanların büyük çoğunluğu Cemal Gürsel meydanından uzaklaşırken düşkırıklığı içinde idi. Miting alanı bir yığınsal demokratik gösteri alanı olmaktan çıktı. Pekin çizgisini savunanlarla buna karşı çıkanlar arasında çatışma alanına döndü. Pekinciler «sosyal faşist» dediklerine saldırdılar, onlar da karşı saldırıya geçtiler. Ateşli silahlar kullanıldı. Yaralılar, ağır yaralılar var. Ortalık karışınca mitinge katılan binlerce insan panik halinde kaçıştılar. Olanları fırsat bilen toplum polisi kalabalığın içine daldı ve fark gözetmeden adam copladı. Birçokları gözetim altına alındı. Sonuç tam bir başarısızlıktır.

Mitinge katılmış olan Doğunun dağ köylerinden bir devrimci köylü izlenimlerini şöyle dile getiriyordu: «Bu rezalettir. Böyle miting yapacaksan hiç yapma. Solun bu hali sürerse Demirel gibiler bu ülkenin başında daha çok hükümet ederler»

Mitingten sonra Ankara ve MC'nin öteki sözcüleri televizyon ekranında boy gösterdiler. Keyifleri yerindeydi. Türkiye solundan yakındılar ve olanları fırsat bilerek TÖB-DER, TÜM-DER, TÜTED ve daha birçok demokratik kuruluşu kapattılar. Bu yolda bir mahkeme kararı olmadığına göre Ankara valiliğine aldırılan bu dernek kapatma kararı yasa dışı idi. Ama ellerine fırsat geçmişti, o fırsatı değerlendiriyorlardı.

Faşist cepheyi temsil eden MC'ye bu fırsatı verenler kimdir? Kimlerdir sorumlu? Kendi itiraflarıyla da sabit olduğu gibi baltalamak amacıyla mitinge katılan Pekin çizgisindeki grupların bu hareketi kesinlikle faşist cephenin ekmeğine yağ süren bir hareket idi. Bu grupların yöneticileri büyük sorumluluk taşımaktadırlar. Türkiye'de bugün Pekin çizgisini bağnazlıkla savunan, «Türkiye halkının baş düşmanı sosyal emperyalizmdir» diyerek Türkiye'nin emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumunu, ABD emperyalizmi ile aramızdaki vesayet ilişkilerini gözlerden gizlemeye çalışan ve halkın en geri kesiminin şoven duygularını körükleyen Moskof düşmanlığı propagandası yapan bir çevre var. Bu çevreye göre asıl faşist tehlike MC'nin temsil ettiği ve siyasi cinayetlere kadar varan yöntemlerle tezgahlamaya çalıştığı CIA desteğindeki Amerikancı faşizm değildir. Asıl faşizm tehlikesini «sosyal faşizm» dedikleri şey oluşturmaktadır. Yani SSCB'yi ve onun başında bulunduğu sosyalist ülkeler kampının paralelinde bir çizgi izleyen ve bu kamptan destek bulan Türkiye'deki sol haraket.

Hemen belirtelim ki, biz «Ne Amerika Ne Rusya» sloganına sahip çıkan ayrı ayrı çevrelerin tümünü aynı sepete koymuyoruz. Yukarıda çizgisini özetlediğimiz bağnaz Pekinci gurubun karşısında yer alan ve «İki Süper Devlet», «Sosyal emperyalizm» tekerlemelerini benimsemekle birlikte ABD emperyalizmini Türkiye halkı için baş düşman sayan, «Üç Dünya Teorisi» denen saçmalığa katılmayan sol çevreler de vardır.

Bağnaz Pekinci gurup ile emperyalizme ve faşizme karşı herhangi bir ortak eylem konması olanağı hiç değil ise bu aşamada yok. Bu gurup emperyalizmden de faşizmden de bambaşka birşey anlıyor. Ve izlediği çizgi eninde sonunda onu Türkiye'yi boyunduruğu altında tutan ABD emperyalizmi ile, onun yerli işbirlikçileri ile ittifaka kadar sürükleyeceğe benzer. Ama bu gurupların tümü için aynı şey söylenemez. Öyle guruplar varki bunlarla dialog kurma yolunda çaba gösterilebilir ve Amerikancı faşizme karşı ortak eylem olanakları sağlama yolları araştırılabilir. İstanbul 22 Ocak yürüyüş ve mitingi olsun daha önceki Pendik mitingi olsun, bazı olumsuz yanlarına karşın bu doğrultuda bir hareket olarak değerlendirilmelidir.

Evet, Ankara mitinginin fiyasko ile sonuç-

lanmasının tek sorumlusu olarak «Maocu komandoları» göstermek yeterli değildir. Mitingi düzenleyenler ve yönetenlerin de büyük hataları, sorumlulukları var.

Bu kişilerin bilmeleri gereken bir şey var: Şu ya da bu demokratik kuruluşun ya da sendika konfederasyonunun genel kurulunda usta-ca kulis yaparak Türkiye solunun bölünmüşlüğünden yararlanmayı bilerek yönetime geçmek başka şeydir, yığınları emperyalizme ve faşizme karşı harekete geçirmek başka şey. Bugün Türkiye'de yığınsal eylemler ancak, fraksiyoncu anlayışla hareket etmiyen, bir gerçek olarak önümüzde bulunan çeşitli sol çevre, gurup ve örgütler ile diyaloğu kurmayı başaran ve bunları ortak anti-emperyalist ve anti-faşist eyleme katılmaya yöneltebilen gurupçuluktan, sekterlikten uzak bir çizgi izlemekle olanaklıdır. 5 Şubat Ankara yürüyüş ve mitingini düzenleyenlerin böyle bir çizgi izlemedikleri açıktır. Mitingden önce, tüm katılacak olan guruplarla dialog kurulmalı ve bir demokratik platformda birleşme olanakları içtenlikle aranmalıydı. Mitingi gerçekten baltalama niyetinde olanlara pabucun pahalı olduğu anlatılmalıydı. Ve bununla kalmayıp mitingi, hangi yönden gelirse gelsin, saldırılara karşı etkin biçimde savuna bilmek için gerekli önlemler alınmalıydı. Burada çok sayıda miting görevlisi atamak yetmez. Bunların üstlendikleri görevi yerine getirebilecek bilinçte militanlar olması ve önceden gerekli örgütlenmenin yapılması şarttır. Mikrofon başında mitingi yöneten kişi sorumluluğunu yerine getirebilecek nitelikte olmalıdır.

Ankara mitinginde, özellikle Cemal Gürsel Meydanında ortalığın karışması ve silahların patlamasıyla birlikte bir çok görevli elindeki sopayı gelişi güzel uzaklara fırlatarak (ki o sopa çok kez kendi arkadaşlarının başına düşmüştür), ve kolundaki «TÖB-DER GÖREVLİSİ» yazılı bandı koparıp yere atarak selameti kaçmakta buldu. Oysa o bantda yazılı TÖB-DER sözcüğü Türkiye'nin devrimci güçleri safında şerefli bir yeri olan 250 binlik öğretmen kitlesini temsil eden örgütün adıdır. Ve o bantlı, kolunda taşıyarak mitingi savunmak görevlinin namus borcudur.

Ancak miting görevlisi gençleri pek fazla suçlayamayız. Balık baştan kokmuştur. Mitingin son aşamasında, Cemal Gürsel Meydanı dolduğu zaman ayrı ayrı örgütlere direktifler yağdıran ve ardından Ant içiren kişi üstlendiği görevi başaracak çapta değildi. Ne kendisi ne de bu durumda kaçınılmaz olarak etkilediği kalabalıkta devrimci inancı yansıtan coşku yoktu. Mikrofonun bulunduğu kamyonun kavga başlar başlamaz miting yöneticileriyle birlikte hızla meydandan uzaklaşması affedilir hata değildir. Yöneticiler yönetimin en çok gerekli olduğu anda meydanı terketmişlerdir. «And içildi. Miting bitmiştir, bundan sonra olup bitenlerden biz sorumlu değiliz» demek inandırıcı bir savunma olamaz. O onbinlerce insanı alana sen çağırmışsın. Onların güvenlik için de dağılmaları için gerekli önlemleri almakla sen yükümlüsün. «Demokratik haklar için miting yapıyorum» diye yola çıkıp sonuçta faşist güçleri sevindiren, yurtseverlerin içini kan ağlatan bir durumun meydana gelmesine olanak sağlamak gibi bir sorumluluğun altındadır 5 Şubat Mitingi düzenleyenler.

Şimdi mitingi düzenleyenler verdikleri demeçlerde, Pekinci gruplar da yayın organlarında aynı iddiayı ileri sürüyorlar. Özetle «Ötekiler toplum polisi ile işbirliği edip bize saldırdılar» diyorlar. Ama ne mitingi düzenliyenlerin ne de Pekinci grupların birlik olup eli coplu, işkenceci baskı kuvvetlerine karşı durmak gereğinden söz ettikleri yok. Miting meydanında kavga başlayınca saldırıya geçen, gelişi güzel adam toplayan toplum polisi işini güle oynaya görüyordu. Hemen hemen hiçbir direnmeyle karşılaşmadan. Oysa eğer emperyalizme ve faşizme karşı etkin yığınsal eylemde bulunacak isek faşizme karşı olanların eylemin gerektirdiği ilke birliği halinde saf birliği etmeleri ve nereden gelirse gelsin saldırılara karşı demokratik eylemlerini savunmayı bilmeleri şarttır.

DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN ELEŞTİRİSİ

(1961 - 1971)

MİHRİ BELLİ

ÇIKTI

Fiatı : 20 TL.
Emekçi Yayınları
Dağıtım : GEDA

DİSK'DE SON GELİŞMELER

Bir süreden beri DİSK üst yönetiminde CHP'li sendikacılar, Kemal Türkler grubu ve küçük burjuva kuyrukçusu «toplumsal ilerlemeciler» denen sosyalist grup arasında işbirliği sürmekte idi «Sosyal ilerlemeciler», özellikle uzmanlar kadrosundaki adamlarıyla, DİSK yönetiminde ortaklık payesini elde etmişlerdi.

DİSK'in bütün büyük sendikalarına CHP'li sendikacıların hakim olmasına karşın bu işbirliği bir süre gelişti, güçlendi. «Sosyal ilerlemeci» gruptan bazı uzmanlar DİSK üst yönetiminde bir yerlerinin olmasından son derece memnun olarak kendileri dışındaki bütün sosyalist grup ve partilerin temsilcilerine karşı bir temizlik hareketini yürüttüler. CHP ile ortaklıkları kendilerinden başka bir sol gruba DİSK içinde yaşama hakkı tanınmaması şeklinde sürdürüldü. Bunda belli oranda başarı da elde edildi. DİSK üst yönetiminde ve özellikle uzman kadrolarında görev alanlar, kendileri gibi düşünen birçok arkadaşlarını DİSK sendikalarının uzman kadrolarına yerleştirmeye başladılar.

Son gelişmeler, ortaklığın CHP tarafından bugünlerde feshedilmekte olduğunu gösteriyor. DİSK Genel Sekreter yardımcısı Aydın Meriç kendi deyimi ile istifa (!) etmiş, gerçekte ise, CHP'liler tarafından görevden uzaklaştırılmıştır. Aydın Meriç'in görevden alınması «sosyal ilerlemeciler» için düşüşün başlamasının en önemli simgelerinden biri olmuştur. Ve bu görevden alınma doğrudan doğruya CHP'liler tarafından yürütülmemiştir. Sosyalist bilinen DİSK hukuk danışmanı Müşir Kaya Canpolat, Ocak ayı sonunda verdiği bir yazı ile çalışmalardaki aksaklıkları ve düzeltilmesini istediği konuları açıklamış, bunun hemen ardından Meriç'in istifası olayı ortaya çıkmıştır.

Aslında anlaşmanın son bulmasına ve tasfiye hareketinin başlamasına ana neden erken seçim olasılığıdır. Mayıs ayına kadar «sosyal ilerlemecilerle» işbirliğini dolaylı da olsa sürdürmek amacında olan CHP'liler erken seçim söylentilerinin çıkması üzerine Demirel'e «anti-komünizm» konusunda bir silah vermemek için hemen harekete geçirmişlerdir. Bu harekete geçişte Aydın Meriç'in «İtalya'ya gidiyorum» diyerek Almanya'da bir toplantıya katılması olayı da burada CHP'liler tarafından etken bir araç olarak kullanılmıştır. DİSK üst yönetimindeki anlaşma CHP'li sendikacılar tarafından bozulmuş ve «sosyal ilerlemeciler» görevden alınmaya başlanmıştır. Bu yapılırken DİSK'de yürütülmeye çalışılan ve uzmanlar kadrosunun planlamasında olan «merkezi eğitim» ve «merkezi yayın» konuları da yeniden ele alınmış, bazı sendikalar bu uzmanların yönetimindeki çalışmalara katılmayacaklarını açıklamışlardır. «DİSK'in SESİ» adı altında çıkmakta olan «merkezi yayın organı» önce 250 bin basarak büyüme eğilimi göstermiş ancak kısa bir süre sonra dört sendikadan Tekstil kendi yayınını yeniden çıkarma kararı alarak ortak yayından ayrılmıştır. Bu gelişme de «sosyal ilerlemeciler» için yeni bir darbe olmuştur. Bu alanda çalışan «sosyal ilerlemeci»lerden istifa (!) edenler görülmüştür.

«Öküzün ölüp, ortaklığın bozulması»nın ana nedeninin CHP üst yönetiminin DİSK'le ilgili olarak aldığı karar olduğu anlaşılıyor. CHP yönetimi DİSK ile olan işbirliğinin bazı sağ çevreleri ürkütmemesini istemektedir. Bunun için de Demirel'in eline CHP'ye karşı bir propaganda silahı vermemek için sosyal ilerlemecilerin DİSK'den temizlenmesi emrini verdiler. Şimdi sürdürülen temizlik hareketi budur.

Temizlik hareketinin başlaması DİSK içerisinde uzmanlar seviyesindeki yaygınlaşan büyümenin son bulmasına yol açmıştır. Aslında küçük burjuva unsurlar olarak kılık değiştirmeye alışık bir çok uzman, şimdi de CHP yanlısı sendika yöneticilerine kendilerinin «sosyal ilerlemeci» olmadıklarını anlatma çabasına girmişlerdir.

İşçi tabanına dayanmayan bu sağlıksız büyümede olduğu gibi, birden büyük sayılara ulaşıldığı sanılan, ama işçi sınıfı tabanıyla sağlam bağlar kuramıyan bu hareket büyük bir hızla gerileme dönemine girmiştir. Şimdi DİSK içindeki «sosyal ilerlemeci»lerde panik hakimdir. Sıranın kendilerine gelmesinden korkanlar, genellikle DİSK'in farklı görüşlü sendikacılarıyla mücadele etmek yerine onlara yamanmaya çalışmaktadırlar.

DİSK'deki bu son gelişmeler bir sağa kayıştır. Bir «sosyal ilerlemecilerin düştüğü yanılgıya düşmeyeceğiz. Onlar CHP ile ve DİSK içindeki bazı karışık unsurlarla aralarındaki balayı döneminin hep süreceğini sanma aymazlığına düştüler. Tam sekter bir tutumla sağa dayanarak kendi sollarını düşen unsurların yönetimden,

fabrika temsilciliğinden, bölge temsilciliğinden tasfiyesini kışkırttılar ve bunu bir ölçüde sağladılar da. Solun tasfiyesinde ilk hedef TEP oldu, sonra daha da geniş ölçüde bir TİP'li tasfiye hareketi sürdürüldü. Sonunda «sosyal ilerlemeciler» sağ kanatla başbaşa kaldılar. Bunun büyük bir başarı olduğunu sandılar. Oysa durumları gereği provokasyona en açık olan grup kendileriydi.

Bu gelişmelerden bir ders çıkarmak gerek: Türkiye'de bugün işçi sınıfının davası sendikal alanda bile solun bölünmüşlüğünden Makyavel kurnazlığı ile yararlanma çabasında CHP gibi bir burjuva partisi ile, tertiplere girişilerek yürütülemez. Ama herşeyden önemlisi, bu gelişmede göstermiştir ki işçi sınıfının fabrikalardaki en bilinçli, en militan kesimini kendi yönetimine muhalif ya da potansyel muhalif bilen ve bu kesimi etkisiz kılmak için, kimi durumlarda patronlarla da anlaşmalar yapma durumuna düşen bazı DİSK yöneticilerine karşı tutarlı bir mücadele yürütülmeden, bu en bilinçli işçi kesimini sosyalist hareketin örgütlü dayanağı durumuna getirilmeden, DİSK yönetiminde, uzmanlar kademesinde bazı kilit noktaları ele geçirmek sosyalizm davası için gerçek bir başarı değildir.

DÖB Geleneği Yaşayacak!

Yeni bir gençlik örgütünün zorunluluğundan söz ederken, bu gençlik örgütünün Deniz'lerin, Cihan'ların önderliğindeki DÖB'ün «Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede en önden bir adım geride olmak bizim için zuldür (utançtır)» sloganını hayata geçirmelidir demiştik.

Genç arkadaşlarımızdan bazıları DÖB (Devrimci Öğrenci Birliği) ve Deniz'in öğrenci gençlik içindeki mücadelesi hakkında bilgi istedi. Bugün Deniz ve arkadaşları denenince THKO akla gelir. Oysa 12 Mart öncesi döneminde Deniz başka, onun THKO'cu arkadaşları başka çevreleri temsil ediyorlardı. Bugün bizim Deniz - in öğrenci gençlik içindeki mücadelesine sahip çıkmamız ve o geleneği ön plana çıkarmamızı yadırgayanlar var. Bunu «parsa toplamak» amacıyla yaptığımızı söyleyenler de çıktı.

Bu arkadaşlar 12 Mart arifesine kadar Deniz'in öğrenci gençlik içinde mücadelesi ve bu mücadelede omuzdaşları hakkında etraflı bir bilgiye sahip değildirler. Bizim yıllarca omuzdaşlık ettiğimiz Deniz'i, bugün pekinci çizgiye yamanan kişilerin bayrak olarak kullanmak istemelerini, onu bir yandan trockistlikle suçlayıp öte yandan ona sahiplenmelerini eleştirmemizi bu arkadaşlar doğal bulmalıdırlar. Çünkü Deniz'in o dönemin tek Pekinci çizgisi PDA'cılara karşı tavrı ve mücadelesi gayet açıktır.

Devrimci gençlik hareketinin geçmişini bilenler bu geçmişi aydınlığa kavuşturmanın görev olduğunu söylemektedirler. Bu doğrudur. Bugünün gençliğini yakın geçmişin belgelerine eğilmeye zorlamak gerekiyor. Bugün onu ve son dönemde birlikte olduğu arkadaşlarını çeşitli şekilde suçlayan, fikirlerinin yayılmasını istemeyen bu amaçla kitap haline getirilmiş görüşlerini kitapcılardan toplayanların (örneğin Hüseyin İnan'ın kitabı) tutum ve davranışı karşısında bu, büsbütün zorunludur. Onlar Deniz ve arkadaşlarını sadece genç insanları kendilerine çeken, pratik eylemlerde bulunmuş ama şimdiye kadar hiç konuşmamış, yazmamış, devrimci hareketin sorunları üzerinde düşünmemiş kişiler olarak sunmak istiyorlar. Her mitingde her yürüyüşte onların sadece resimlerini taşıyor ancak onlara ait fikirleri inkar ediyor, unutturmaya çalışıyorlar.

Bu durumda bugün pekinci çizgiye düşmemiş eski arkadaşları, ayrıca THKO içinde yargılanmış arkadaşları sessiz kalamaz.

Deniz'in önderliğindeki DÖB ne idi, neler yaptı? Bugünün gençliğinin mücadelesine ışık tutabilecek yanları ne idi bu kuruluşun? Bunu kısaca açıklayacağız.

DÖB, Öğrenci gençliğin örgütü TİP paralelindeki Fikir Kulüpleri Federasyonu iken bu kuruluşa ideolojik ve pratik alanda karşı çıkan devrimci gençlik örgütü idi. Lider kadrosu daha önce Devrimci Hukuklular Örgütü'nü kurmuş ve 1968 12 Haziran İstanbul Üniversitesi işgalini başlatmış ve yürütmüştü. Eylemlerinden dolayı gençlik içinde ilk kez cezaevine giren ve devrimci mücadelede bu zorunlu uğrağın devrimciler için hiçte vazgeçirici bir yer olmadığını o dönemde ilk gösrenlerdi, DÖB'lüler. Deniz Gezmiş'in liderliğinde ve liderlik kadrosunun yönetimindeki DÖB kitle eylemleri ile aktif grup hareketlerini doğru biçimde bütünleştiren, gençlik kitlesinin demokratik taleplerini, somut sorunlarını doğru tesbit eden ve bundan kaynaklanarak yaptıkları eylemlerle gençliğin güvenini kazanan bir örgüt haline gelmişti.

Br süre öncesine kadar Faşistlerin egemen bulunduğu, ve devrimcilerin ancak faşistler ortalıkta yokken bildiri dağıtabildikleri fakültelerin kapısına bu doğru eylemlerin sonucu «Buraya Amerikalılar ve Köpekler Giremez!» sloganları asıldı. İstanbul'un sokakları «BAĞIMSIZ TÜRKİYE!» ve baskı kuvvetlerini titreten «DEVRİMCİLER GELİYOR!» sloganları ile çınlatıldı. İşbirlikçilerin tüm çabalarına karşı devrimci terörün en gelişmişi uygulanarak İstanbul faşist militanların eylem alanı olmaktan kurtarıldı. Oportünizm ve oportünizmin tabii sonucu pasifizmle tartışmadan çok, aktif mücadele anlayışı ile «Eylemle sapmaların üstesinden gelmek» anlayışı ile mücadele edildi. Ve her oportünist lafazan tartışma konusu açtıkca eyleme davet edildi. «Biz şu eyleme girişiyoruz, var mısın yok musun?» dendi. Kaçanlar teşhir edildi. Katılanlarla Milli Demokratik Devrim stratejisi çevresinde tartışmalara girildi. Eylemde denenmiş arkadaşların ideolojide birliği böylece sağlandı. Tartışmacı laf ebeleri böylelikle köşelerine itildi. TİP yönetiminin etkisindeki FKF oportünizminin üstesinden böyle gelindi. Ve sonunda FKF ele geçirildi. DÖB gibi FKF dışında örgütlenip dışardan mücadele etmek gereğini duymayan Ankara'lı devrimci arkadaşların FKF içindeki çalışmaları bunu kolaylaştırdı. Ve DÖB kendi kendini feshederek Dev-Genç haline gelen FKF ye katıldı, İstanbul yönetimini üstlendi.

Bir avuç kişinin bu denli başarılı olması ideolojik tutarlılığı yanında teori ile pratiği bütünleştirebilmeleri, bir birine kenetlenmiş, birbirinin özel sorunlarına kadar ilgilenen bir yoldaşlar kadrosuna sahip olmaları ve sırt sırta verdikleri zaman güven duyan kimlikleri neden oldu. DÖB'lüler bu inançla yeri geldiğinde 8-10 kişi ile 60-70 kişilik faşist gruplara saldırmaktan ve onları püskürtmekten geri kalmadılar.

Basit uygulanabilir ilkeleri vardı:

«En iyi lider, en iyi militandır; yani devrimci mücadelede görevin büyüğü küçüğü olmaz. O anda ne gerekiyorsa «Ben liderim bunu militanlar yapsın» anlayışı ile görevi ihmal etmek en büyük suçtur. Devrimci alçak gönüllü olmalıdır.

«Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelede en önden bir adım geride olmak bizim için zuldür (utançtır); yani Devrimci mücadelede kararlılığınla, yılmazlığınla en önde olmak ve öncülüğünü yaptığın kitleye örnek olmak.

Her nerede olursa olsun kadrondaki arkadaşlardan biri alehine söz söylendiğinde, hakkında söz söylenen arkadaş oradaymış gibi aktif davranmak ve cevaplandırmak.

Eylemde birlik, eylemde örgütlenme. Doğru konulmuş eylemler birliği sağlar ve bu temel üzerinde örgütlenme en sağlıklı olanıdır.

En iyi propaganda eylemdir. Yerinde ve zamanında konulmuş bir eylem, ciltlerle propaganda kitabından daha etkendir.

İçinde bulunduğumuz dönemde asgari teorik bilincle cihazlandırılmış, mangal kadar yüreği, emperyalizme ve faşizme etkin darbeler indirecek güçte bileği olan militanlar yetiştirmek.

Bu basit uygulanabilir ilkeler, doğru devrimci stratejinin yönlendirilmesinde başarılı oldu. Devrimciler güçlendi. Bu geleneği daha da zenginleştirerek hayata geçirmek, militanca mücadelede devrimcileri güçlendirecektir.

TKP'NİN TARİHSEL KONUMU

ÇIKTI

EMEKÇİ YAYINLARI

FİATI : 20 TL.
DAĞITIM : GEDA

TÜSTAV

EMPERYALİZMİN «LİDER» YARATMA YÖNTEMİ

CIA NAMIBIA'YA KARŞI

1960'larda eski Morisson şirketi temsilcisi müteahhit Süleyman Demirel mesleğine son vererek birden bire Türkiye'nin en büyük partisi olan AP'nin başına getirildi. AP'nin başına gelmek demek, O dönemin koşullarında başbakanlığa giden yolun ilk aşamasını aşmak demekti. Oysa bu kadar önemli bir siyasî göreve getirilen bu eski müteahhidi Türkiye kamuoyu hemen hemen hiç tanımıyordu. Bu nasıl olmuştu? Nasıl olmuştu da politika aleminin meçhulü olan bu şahıs başbakanlık makamının en güçlü adayı durumuna gelivermişti? Aşağıdaki yazı Türkiye ile ilgili değildir. Başka bir kıtada, başka bir yarım kürede bulunan bir ülkede ABD emperyalizminin adamlarını nasıl saptadığını ve bunları kısa sürede nasıl büyük paralar harcayarak ünlü politika adamı durumuna getirdiğini belgelere dayanarak anlatıyor. Yazı aynı zamanda çok masum gibi gözüken bazı Amerikan bilim kurumlarının sömürülen ülkede yaptıkları bilimsel (!) araştırmaların hangi amaçlara yönelik olduğuna da ışık tutuyor. Süleyman Demirel'in AP Genel Başkan seçildiği kongrede yandaşları elden ele bu zatın ABD Cumhurbaşkanı Johnson ile kolkola çekilmiş bir resmini dolaştırdılar. Bunlar adaylarının propagandasını yaparken, «Demirel'i Türk kamuoyu pek tanımaz ama Amerikan iş çevreleri onu iyi tanırlar ve takdir ederler» anlamında şeyler söylüyorlardı. Bu resim gelişigüzel çekilmemişti. Herşey titizlikle hazırlanmış bir planın parçalarıydı. Son zamanlarda başta ABD olmak üzere emperyalizmin özellikle üzerinde durduğu Namibia'da bu nitelikte çalışmalara girişen CIA'nın komplosunu açığa çıkaran aşağıdaki belge okunduktan sonra bu daha iyi anlaşılacaktır. Belge, Afrique-Asie dergisinin 126. sayısında yayınlanmıştır.

GİZLİ RAPOR :

Namibia'nın bağımsızlığına karşı Amerikan istihbarat örgütlerinin giriştiği yeraltı manevralarını kınayan Birleşmiş Milletler'in gizil raporunun geniş bir özetini yayınlıyoruz. Okurlarımız bu vesileyle, Henriy Kissinger'in İkinci Angola Özgürlük Savaşı boyunca, kalkınma yolu olarak sosyalizmi seçecek olan Afrika halklarına savurduğu tehditlerin ne kadar gerçek olduğunu daha iyi anlayacaklardır. Bu sırada ABD emperyalizmi ünlü 39 nolu Memurandum'un hazırlandığı günlerdekinden bile daha büyük bir gayretle Afrika'nın güney bölgeleri zenginliklerini elinden kaçırmamak için her şeyi yapmaya girişti.

ABD elçisi bay William Scranto'un Birleşmiş Milletlerdeki zayıf kalan yalanlamaları anmak Amerika'da «Counter-Spy» dergisinin ve Ingiltere'de de «Sunday Times» gazetesinin yayınlamış olduğu haberleri biraz daha inanılır hale getirmeye yaradı. Aylardır Waşington'da, Nevyork'ta, Londra'da Pretorya'da Wind hoek'de Namibia sorunlarıyla ilgilenen gözlemciler, Namibia halkının gerçek temsilcisi SWAPO'yu engellemek ve bu kurtuluş örgütüne ait olan yüksek sorumlulukları onun elinden almak için tezgahlanan oyundan haberdardılar. İşte ispatı.

Birleşmiş Milletler Örgütü
GİZLİDİR.
Priam'a sunulmak üzere
ODYSSEUS'dan
Konu : **Nabibia'ya karşı tasarlanan gizli manevralar**

Tarih : **31 ekim 1976**

1 — Birleşmiş Milletler'in altı Afrika Cumhuriyetinin Nabibia sorununu tartışmak üzere yakın bir tarihte görüşme masasına çağırmak için harcadığı emeklerin boşa çıktığı artık apaçık ortadadır: Güney-Afrika Başbakanı Balthazar Johannes Vorster büyük tepkiler yaratan bir mülakat esnasında SWAPO ile pazarlığa girişmiyeceğini bildirdi. Dr. Kissinger Güney Afrika'dan önem taşıyan tavizler koparamadı yada koparmak istemedi. Öte yandan başlıca batı devletleri güvenlik konseyi silah ambargosu kararını veto etmekle Birleşmiş Milletler'in her türlü hareketini şimdilik felce uğratmışlardır.

2 — Bunun sonucu olarak Güney Afrika Nabibia'da durumunu şimdi güçlendirmektedir: Başlıca batı devletleri bu ülkenin bölge toprakları üzerindeki kontrolünü sürdürmesi yolundaki çabalarını destekliyorlar, çünkü bu devletler

Namibia'nın bundan böyle Güney Afrika bölgesindeki stratejik dengede önemli bir rol kazandığına inanmaktadırlar. Namibia'nın işgali Güney Afrika'ya savunma hatlarını ta kuzeye kadar ulaştırma olanağını sağlamıştır. Bugünkü durumda, bu nokta savunma bakanlarınca çok elverişli bir durum sayılmaktadır. Batı devletleri, iktidarı SWAPO'ya devretmeyi kabul ettiği takdirde Güney Afrika'nın askerî ve siyasî bakımlardan zayıf düşeceği inancındadırlar.

3 — Güney Afrika'nın bu günkü koşullarda Namibia üzerinde egemenliğini kuramıyacağı ve iktidarı çoğunluğa devretme yolunda yapılan baskıları hesaba katmak zorunda bulunduğu bir gerçektir : Dr. Kissinger'in nisan sonunda Lusaka'da ki söylevinde anlatmak istediği de buydu. ABD'nin resmî politikası görünüşte değişmişti: Namibia'ya ve Zimbabve'ye kendi kendini yönetme hakkı verilmeliydi. Ancak bu görünüşteki değişikliğin arkasında yatan niyet açıktı: Güney Afrika ve batı devletleri iktidarı alacak olanların köklü değişikler yada siyasî bakımdan yeni yönelimler olmıyacağını güvence altına alabilecek «ılımılılar» olacağından emin olmalıydılar.

4 — Güney Afrika ve müttefikleri böylece şu iki birbiriyle çelişen hedefi uzlaştırmak için bir ortak strateji uygulamaya karar vermişlerdir: Güney Afrika yakın bir gelecekte Namibia ya «bağımsızlığını» vermek niyetindedir. Ama onun planı iktidarı pretoria'nın kontrol edebileceği kimselere devredebilmek için SWAPO'yu hızla yenilgiye uğratmaktır. Turnhalle konferansı «bağımsızlık» için geçici bir tarihi şimdiden saptamış ve bir geçici hükümetin kurulmasında temel olabilecek bir anayasal «alt yapıyı» hazırlamıştır. Güney Afrika rejimi görünüşe göre Clements Kapuo ve Dirk MUDGE'nin yönetiminde böyle bir hükümetin bir an önce atanması için çaba sarfetmektedir. Bu olursa Pretoria rejimi siyasî aygıtın tümünü kontrol edebilecek ve işgal kuvvetlerini olduğu yerde tutabilecektir. Ekonomi beyazların elinde kalacaktır. Birleşmiş Milletlerin hareketini felce uğratmakla batı devletleri Güney Afrika'ya gerekli girişimlerde bulunabileceği bir zaman süresi kazandırmışlardır. Hiç değilse güdülen amaç budur.

5 — Belli başlı batı devletleri Güney Afrika'nın bu politikasını desteklemek için seferber olmaktadırlar: Bu devletler kurulabilecek «bağımsız» bir hükümeti kamu fonlarıyla desteklemek için aynı amaçla ülkeye özel sermaye yatırımlarında bulunmak için pek büyük projeler hazırlamaktadırlar. Bir zenci Namibia ordusu kurmak için atılan ileri adımlar ile ilgili haberler sürekli olarak gelmektedir. Bu haberler her seferinde doğrulanıyor, bununla birlikte bu sorun yakından izlenmektedir. Batı ülkelerinin başlıca amacı Güney Afrika'ya bağımlı bir rejime yaşama olanakları sağlamak ve buna inanılır bir görünüm vermektir.

6 — Bununla birlikte Güney Afrika'nın durumu pek o kadar kolay değildir: Bu gün savaş hemen hemen kuzey Namibia'ya yayılmaktadır. PLAN (Namibia Hak Kurtuluş Ordusu) tarafından girişilen saldırıları saymanın artık olanağı yok. Kısmen Güney Afrika'nın zorbalık ve baskı yöntemlerinden SWAPO'nun siyasî desteği durmadan güçleniyor. Güney Afrika Namibia'ya yeni askerî birlikler göndermek zorunda kaldı. Yaz sonlarında ülkenin kuzeyinde ve merkezinde yaklaşık olarak 46.000 asker harekata katılmıştı. Yeni gönderilen birliklerin sayısı bilinmiyor. Bunun sonucu olarak Güney Afrika Ordusu bundan böyle ülke düzeyine yayılabildiği kadar yayılmış durumdadır. Ve SWAPO'nun geniş ölçüde bir saldırısını karşılamak zorundadır.

7 — Bu koşullarda başlıca batı devletlerinin geniş ölçüde gizli manevralardan medet ummaları ve bunlara baş vurmaları şaşırtıcı bir şey değildir : Güney Afrika'nın Namibia'da diplomatik, politik mali ve askerî bütün alanlardaki süregelen desteğe bu operasyonlar eklenmektedir.

Görünüşe göre bu gizli hareketler şu hedeflere yönelmiştir:

— SWAPO yönetimine karşı;
— Angola'nın SWAPO'ya desteğine karşı;
— Zambia'da SWAPO'ya karşı;
— Namibia Birleşmiş Milletler komiserine karşı;
— SWAPO'nun Namibia'daki iç kanadına karşı;
— Kapuuo-Mudge ikilisinin kuracağı geçici bir hükümeti desteklemek için BOSS (Güney Afrika istihbarat servisi) besbelli ki bütün bu operasyonlara bizzat katılmaktadır. Aynı biçimde CIA'nın da bunlardan bir kısmına katıldığı anlaşılıyor. Bu rapor son üç operasyonla ilgili olarak elde edilmiş bulunan kanıtları içerecektir. Besbelliki bu operasyonlardan hiç birinin tek bir hedefi yoktur. Ve her biri birçok sonuçlara varabilir. Bu bakımdan operasyonlar birbirini tamamlayıcı niteliktedir ve bir birine destek

olmaktadır. Bunların ortak hedefi Namibia'nın denetim altına alınması yolundaki genel stratejinin önüne dikilen engellerin yok edilmesidir.

8 — **Güney Afrika'ya bağımlı bir rejime «yardım» edebilmek ve Namibia'da «yıkıcı kuvvetlere karşı» askeri birlikleri mevzilendirmek için alanın hazırlanması:** Amerika hükümeti Namibia'da Güney Afrika'yı destekleyecek bir politika ve programlar hazırlayabilmek için birçok incelemeler yaptırmış ve projeler kaleme aldırtmıştır. Her ikiside AİD tarafından yönetilmiş bulunan iki inceleme hakkında bilgiler dışarıya sızmış bulunuyor her iki projeninde konusu Namibia'da ve Zimbabve'de «nöbet değiştirmenin» ortaya çıkaracağı sorunlardır. Her iki projeninde amacı gizli istihbarat servisleri tarafından sorulan soruları cevaplandırmak ve Namibia'da kurulacak olan bir geçici hükümeti desteklemek için gerekli özel finansman, kamu yardımları ve başka biçimdeki desteklerle ilgili planları oluşturmak.

350.000 dolara mal olmuş bulunan AİD sözleşmeli Afrika-Amerika'n araştırmacılar konseyinin yönettiği inceleme Namibia'da ve Zimbabve'de bağımsızlığa geçişin sorunlarını ele alıyor. Bu araştırmanın baş araştırıcısı Robert Rodberg'in bir CIA ajanı olması çok kuvvetli bir olasılıktır.

Politik sorunları ele almakla görevli beş araştırmacı şu yada bu politikanın karşılaşabileceği güçlükler üzerine araştırma yapmakla yükümlüdür. Örneğin «Güney Afrika bölgesinde hükümet görevlileriyle kurtuluş hareketi yöneticilerinin durumlarını» değerlendirmelidir. Ayrıca bunların «geçiş dönemiyle ilgili Amerikan politikası ve proğramları hakkında tutum ve davranışları konusunda» bilgi vermelidir.

Hizmete alınan personelin sayısı ve projenin niteliği Afrika-Amrerikan araştırma konseyinin özünde bir casusluk şebekesi olarak çalıştığını göstermektedir. Bu konseyin çalışmalarının sonuçlarını Namibia'da «ılımlı» bir hükümetin kurulması için kullanılması pek mümkündür.

AİD Güney Afrika bölgesiyle ilgili olarak daha da önemli bir projeyi ele almış bulunuyor. Tüm Güney Afrika bölgesinde bölgesel gelişmenin planlanması ile ilgili bir inceleme söz konusudur. Bunda yirmi profesyonel araştırmacı çalıştırılıyor. Bu maksatla AİD tarafından ısmarlanan bu proje için yaklaşık olarak bir milyon dolar harcanmış ve 1960'tan beri Güney Vietnam'da son derece aktif olan Şhetchi and Co Şirketi bu işle görevlendirilmiştir. Sözleşmenin gerçek niteliği bilinmiyor.

AİD bu yılın başlarında Güney Afrika bölgesi ülkelerine bir yardım programı serisini kongreye sunabilmesi için bir ön raporun süratle hazırlanmasını istemiştir. Öyle görülüyorki Namibia'da henüz yasal bir bağımsız hükümet olmadığı halde bu ülkeye yardımı ön gören bir kanun taşlağı şimdiden hazırlanmaktadır. Bu da hazırlanmakta olan planların Kapuu ve Mudge tarafından yönetilecek olan bir rejimi ayakta tutmak için gerekli Amerikan yardımıyla ilgili planların hazır olduğunu gösterir. Bu projenin tümünün kontr-gerilla savaşı yönünü ağır basmaktadır. Projenin başında bulunan Cylke ve lambacher'in daha 1960 yılından beri CIA'ya girdikleri sanılmaktadır.

9 — **SWAPO'ya karşı inanılır bir politik alternatif ortaya koymak için gizli operasyonlar:** Güney Afrika istihbarat servisi BOSS'un hatta CIA'nın bile herero kabile reisi Kapuuo'yu uluslararası kamuoyunun gözünde Namibia'nın bir siyasî lideri payesine yükseltme amacını güden kampanyanın arkasında bulunduklarını kanıtlayan bir çok işaretler var. Bu kampanyaya iki Amerikan firması katılmaktadır, bir Nevyork Avukatlar bürosu ve gene Newyorkta bulunan bir pazaralma şirketi. Schwarts ve arkadaşlarının yönettiği avukatlar börosu bir yıldan beri Kapuuo'nun danışmanlığını yapmaktadır. Bu büro ücretini kimden aldığını gizli tutmaktadır. Oysa bay Schwarts'ın gündeliği bin doları bulmaktadır. Kapuuo'nun bu faturayı ödemesi olanaksızdır. Bu gibi durumlarda winthoek kabileler konferansında görüldüğü gibi bütün avukatların ücretlerinin Güney Afrika hükümeti tarafından ödendiği bilinmektedir.

Öyle anlaşılıyor ki bu avukatlar bürosu Psichograbhic Communications Ltd. adındaki pazarlama firmasıyla çok sıkı bağları vardır. Kapuuo'nun Birleşik Devletlerdeki ileri gelenlerle temaslarını bu firmanın patronu olan Summers düzenlemiştir. Bu zat son zamanlarda son derece faaldi. Kapuuo bir yıl içinde Birleşik Devletleri üç-dört defa ziyaret etti. Summers Kapuuo'yu moderen Namibia'nın lideri olarak göstermek için gerekli herşeyi yaptı. Geçen eylül ayında onun şerefine büyük bir davet düzenledi, seçme basın temsilcileri bu davette hazır bulundular. Çok iyi örgütlenmiş olan güvenlik ekibini Güney Afrika'nın Birleşmiş Milletlerdeki delegasyonu sağladı. Kapuuo Elizabeth Taylor ve Muhammed Ali gibi ünlü kişilerle tanıştırıldı, ve birlikte fotoğrafları en geniş biçimde dağıtıldı.

Demek ki güdülen amaç onu sık sık ortalıkta göstererek Kapuuo'yu Lanse etmek idi. Bu kabile reisi Dışişleri Bakanı Cyrus Vance ile karşılaştı, otomobil imalcisi Henri Ford ile buluştu «Newsveek», «Tme», Ne Newyork Times» gibi en ünlü yayın organlarının yazı kurullarıyla karşılaştı. Burada da finansman sorunu bir sır olarak kalmaktadır. Bütün bu operasyonların BOSS'un ve CIA'nın eseri olduğu kanısı yaygındır.

ABD Uzmanının Çin Değerlendirmesi

Bay Christopher H. Phillips Çin'den memnun olarak döndü. Önce isterseniz Bay Christopher'in kim olduğunu öğrenin. Kendisi ABD-ÇİN Ticaret Konseyi Başkanı. Bugüne kadar birçok kereler Çin'e gidip gelmiş bir Amerikalı uzman. Ama ilk seyahatinden bu yana belki de yüreği ilk kez bu kadar hoplayarak Çin'e gitti. Mao'nun ölümünden sonra ülkesiyle Çin arasındaki ilişkilerin nasıl gelişeceğini öğrenmek görevini yüklenmiş olarak gittiği için de epey düşünceliydi. Yeni liderlerden bir çoğunu daha önceden tanıyordu. Önemli değişmeler olmayacağı yolunda bir inanca da sahipti. Ama, ne de olsa liderler seviyesinde bir değişme olmuştu...

Evet, Bay Christopher kafasında bazı sorularla gittiği Çin'den «rahat» ve «işbaşarmış» (!) bir yetkili olarak dönmeyi becerdi. Ve hemen ayağının tozu ile «Çin ile olan ilişkilerimizde Mao sonrasında sadece yeni gelişmeler ve sıkılaşmalar sözkonusudur. Olumsuzluk beklemiyorum.» diyiverdi. Ve çeşitli arabaşlıklar taşıyan raporunu «Beyaz Saray» uzmanlarına sundu. Şimdi isterseniz bu rapora bir göz atalım:

Siyasal gelişmeler: Üst seviyede politikacılar arasındaki yeni atamalar Mao ölmeden önceki bazı gelişmelerin pakişmesine yol açtı. Kısaca Mao'nun başbakanı Çu En Lai'nin ölümünden önce ortaya koyduğu politika kuvvet kazandı. Bu doğrultudaki gelişmeler 2000 yıllarında Çin'in modern, sanayileşmiş bir ülke olma olasılığına önem kazandırıyor.

Dış ticaret: Kanımca Çin'in dış ticaret politikasında önemli hiçbir değişme olmayacaktır. Yani Çin, son dönemlerdeki gibi dış ticaretine ağırlık verecektir.

ABD-ÇİN ticareti: Şimdilik orta halli bir gelişme gösterecektir. Daha hızlı gelişmenin sağlanabilmesi için ABD'nin Çin mallarına uyguladığı farklı gümrük hadlerini kaldırması ve iki ülke arasındaki diplomatik ilişkilerin tam anlamıyla kurulması gerekmektedir. Bunun için ortam müsaittir. Bu benim öznel görüşlerin olduğu kadar Pekin'in bugünkü yetkililerinin düşüncelerini de yansıtmaktadır. Bu noktaya önemle işaret etmek isterim. Ben, bu noktada Çin'li yöneticiler gibi düşünüyorum, ya da Çin'li yöneticiler benim gibi düşünüyorlar.

Siyasal göstergeler ve üretim: Çinli dostlarım dilerlerse dışardan karışmamam gerektiğini düşünsünler, ama ben gördüklerimi söyleyeceğim. Başkan Hua'nın desteklenmesi doğrultusunda yapılan gösteriler üretimi olumsuz yönde etkilemeye başlamıştır. Özellikle ihracat olanaklarının artırılması için Çin'lilerin işlerinin başlarına dönmeleri gerekmektedir.

İkili ilişkilerdeki gelişmeler: Geçen yılın ağustos ayında tarıma dayalı kimya sanayi konusundaki işbirliği olanaklarını incelemek için Amerikan heyeti Çin'e gidecekti. Mao'nun ölümü nedeniyle bu heyetin gidişi bugünlere kaldı. Bunun dışında madencilik, metal işleme ve petrol arama konularında görüşmeleri sürdürecek bir ABD heyetinin Çin'i ziyareti için teknik bütün işlemler tamamlandı. Ayrıca, iki ülke arasında gıda ve ambalaj sanayii alanlarında teknik işbirliği de gündeme gelmiş bulunuyor.

Çin-Sovyet ilişkileri: Bu iki ülke arasındaki gerginliğin devam edeceğini umuyorum. Önemli bir değişikliğin olacağına dair önemli hiçbir belirti görmüyorum. Ancak, iki ülkenin, aralarında diyaloğun yeniden başlaması için girişimlerde bulunmalarının olanaksızlığından söz etmek yanlışına da düşmek istemem. Sanırım yakında diyalog için taraflar harekete geçerler.

Milliyetçi Çin'in durumu: ABD ve Çin arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesi için en güç sorunlardan biri, hiç kuşkusuz Milliyetçi Çin'in güvenliğinin sağlanması. Bunun halledilmesi halinde ekonomik planda ortaya çıkacak bazı sorunlar olmasına karşın, işbirliğinin her geçen gün gelişmemesi için hiç bir neden yok.

Sonuç olarak: Sonuç olarak şunu söylemek gerekir ki, iki ülke arasında ilişkilerin yoğunlaştırılması için yol açılmıştır. Çin'liler (burada Çinliler derken yeni yöneticileri de katıyorum) bizimle olan ticari ilişkilerini artırmak istiyorlar ve bunda da gerçekten kararlı görünüyorlar.

ABD'ye Karşı Mücadeleyi Güçlendirelim

Sosyalist dünya ve emperyalizmin baskı ve sömürüsü altında ezilen ulusların kurtuluş savaşları her geçen gün yeni zaferler kazanıyor. Kore devriminden bu yana Küba, Vietnam, Kamboçya, Laos, Mozambik ve Angola halkları zafere ulaştı. Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının yeni mevzilerden verdikleri savaş emperyalizmi adım adım geriletiyor. Ve kaçınılmaz çöküşünü hızlandırıyor.

Gerileyen, çöken emperyalizm ve özellikle ABD emperyalizmi bu kaçınılmaz sonu geciktirme çabasında. Bu amaçla özellikle İkinci Dünya savaşından buyana egemenliği altındaki sömürülen ülkelerde «Sovyetler Birliğinden gelecek askeri bir saldırı tehlikesi» propagandasını yayarak NATO, ANZUS, CENTO gibi askeri paktlar oluşturdu. Dünyanın 30 ülkesinde askeri paktlar dışında ABD üsleri kurdu. 1969 rakamlarına göre ABD'nin elinde 429 büyük, 2972 küçük deniz aşırı askeri üs bulunmaktadır. Ve üniformalı her iki Amerikalıdan biri «SSCB'den gelecek bir saldırı karşısında deniz aşırı ülkelerde nöbet» tutmaktadır. Bu saldırı üsleri bugüne dek genellikle üslerin bulunduğu bölge halklarının bağımsızlık ve demokrasileri uğruna mücadelelerini ezmek için kullandı.

Kısa bir süre öncesine kadar ABD emperyalizminin ezilen halkların baş düşmanı olduğu konusunda bütün sosyalist dünya fikir birliği içinde idi. Ve ABD'nin ezilen halklara karşı uyguladığı saldırgan siyaset sosyalist dünya ve uluslararası işçi sınıfı tarafından aktif bir şekilde geriletiliyordu. Kore'de ABD'nin ve işbirlikçilerinin saldırganlığı Çin Halk Cumhuriyetinden gelen gönüllü birliklerin enternasyonalizm ruhu içinde aktif desteği ile püskürtülüyor, ABD emperyalizmine karşı Ulusal Kurtuluş Savaşı veren kahraman Vietnam halkı sosyalist dünyanın uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların aktif desteğini yanında buluyordu.

ABD'nin saldırganlığına karşı sosyalist dünya ve uluslararası işçi sınıfı bir bütün olarak mücadele ediyordu. 1957'de uluslararası bir belgeye konulmak istenen «devrim ihraç edilmez» pasajını değiştirmek için Çin delegasyonu haklı olarak direniyor ve bu pasaja «karşı-devrimin de ihraç edilemiyeceği, devrimci savaşa girişmiş olan ve bir karşı-devrimci müdahaleye uğrayan halkı desteklemek için, silahlı kuvvetler dahil her türlü yardımda bulunmanın» zafere ulaşmış sosyalist ülke partilerinin görevi olduğu sözlerinin eklenmesini istiyorlardı. O günler tüm sosyalist dünyanın emperyalizme ve onun en saldırgan kolu ABD emperyalizmine karşı mücadelede aynı kararlılığın sürdüğü günlerdi.

Ve şimdi bugünü yaşıyoruz. Çin halk Cumhuriyeti Angola halkı yanında değil emperyalizmin ajanı Robert Holdan'lerin, Savimbi'lerin yanında yer alıyor. Şili'de ABD komplosu ile işbaşına gelen Amerikancı Faşist askeri cuntanın yanında yer alıyor. Vietnam'dan toprak talebinde bulunuyor. Devrimlerden yana olmanın devrimcilerden yana olmak olduğunu unutarak, devrimin düşmanlarından yana bir tutum izliyor. Nerede ise emperyalizmin bir yedek gücü durumuna düşen bir dış politika güdüyor.

Bütün bunları, düne kadar dostluk ilişkilerini sürdürdüğü kendi devrimini desteğiyle zafere ulaştırdığı SSCB'de kapitalizmin geri döndüğü iddiasına dayandırarak, SSCB'yi gelişen tehlike ilan ederek yapıyor. Halkımızın kurtuluş mücadelesinde baş tehlike olan ABD nin silahlı örgütü NATO'ya karşı mücadele etmek bir yana NATO'nun, daha da güçlendirilmesini, ve bizim NATO içinde kalmamızı öneriyor. Yani Amerikan emperyalizmini ve işbirlikçilerini etkisiz hale getirecek bir ulusal kurtuluş savaşı yerine halkımıza NATO'da kalarak ABD vesayeti altında olmamızı öğütleyebiliyor. Yerli Pekinciler'de sanki farklı bir görevi varmış gibi «Üslere el koyalım, ve bunları SSCB'ye karşı kullanalım» diyebiliyor. Dördüncü Ordu Sovyet sınırına! diye talimatlar vererek, egemen güçlerin yanında yer alarak gerçek sosyal-emperyalist kimliğini, savaş kışkırtıcılığını açığa vuruyor.

Tüm bu çabalara rağmen ABD emperyalizmi yeni mevziler kaybediyor. Sosyalist dünyanın ve zafere ulaşan ezilen ulusların kurtuluş savaşları karşısında günden güne geriliyor. Bütün gücü ile kaybettiklerini geri almanın telaşı içine düşüyor. Emperyalizmin kader saati yaklaştıkça sosyalist dünya ile ezilen uluslar ile olan çatışması kızışıyor. Ezilen ulusların kurtuluş bayrağını emperyalizm yer yüzünden silininceye kadar yüksekte tutuşlarının nedeni budur.

Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının emperyalizme karşı verdikleri savaş ezilen ve sömürülen halkların kutsal kurtuluş savaşıdır. Aynı zamanda emperyalizmin kan damarlarını parçalayan yaman bir savaştır bu. Bu, sosyalist dünya ve uluslararası devrimci işçi sınıfı ile birlikte üç devrimci gücü oluşturur. Ve bunlar

emperyalizmi mezara götürecek olan bir nehirde birleşir.

Emperyalistler, hiç bir zaman bağımsızlığı ezilen uluslara hediye etmezler Ezilen ulusların kurtuluşları ancak kendi mücadeleleri ile mümkündür. Bu, tarih tarafından doğrulanmış gayet basit açık bir gerçektir. «Emperyalizme karşı savaşabilmek için her şeyden önce hücumu emperyalizmin başını çeken ve dünya ölçüsünde jandarmalığını yapan ABD emperyalizmine yönetmek gerekir. ABD emperyalizmi saldırgan pençelerini dünyanın her tarafına uzatmıştır. Ve bundan dolayı tüm dünya halklarının ortak düşmanıdır. Yeryüzünün hiçbir ülkesi, ABD emperyalizmi tarafından egemenliğinin zedelenmesi veya ABD emperyalizminin saldırı tehdidinden kurtulmuş değildir. (Kim Il Sun-«Emperyalizme ve Amerika'ya karşı mücadeleyi Güçlendirelim»)

Emperyalizmin vesayeti altında bir ülkenin proleter devrimcileri olarak gerçekleştirmekle yükümlü olduğumuz devrimin baş hedefi, Emperyalizm (özellikle ABD emperyalizmi) ve onun yerli işbirlikçileridir. Hedef şaşırtma durumlarına düşmeyelim, emperyalizmin oyununa gelmiyelim, devrimci görevimiz dün olduğu gibi bugün de mızrağın ucunu ABD emperyalizmine çevirmektir.

Kendi Gücüne Güven!

ÖZGÜRLÜK YOLUNA CEVAP

Özgürlük Yolu adlı dergide İhsan Aksoy'un kaleme aldığı «Dünya Sosyalist Sistemi, Maoculuk ve Ulusal Hareketler» başlıklı bir yazı yayınlandı (sayı 20).

Yazıda özetle, Büyük Ekim Devrimi'nin ve bu devrim sonucu, dünyanın altıda birinde, ilk sosyalist ülkenin kuruluşunun tüm dünyada «Ulusların kaderlerini kendilerinin belirleme «hakkı»nın hayata geçirilmesinde taşıdığı büyük öneme işaret edilmekte, bu devrimin ezilen ulusların kurtuluşuna giden yolu açtığı belirtilmekte.

Bu değerlendirme kesinlikle doğrudur. Tek sosyalist ülke olmasaydı, olasıdır ki Türkiye'nin ulusal kurtuluş savaşından başlıyarak son Ankara devrimine kadar halkların emperyalizme karşı vermiş oldukları devrimci savaşlar yenilgiye uğrar ve emperyalizm 1917'den önce olduğu gibi tüm dünyada eğemenliğini sürdürürdü.

Bugün bir gerçekle karşı karşıyayız. Emperyalizme karşı yığınların katıldığı devrimci savaşı vermekte olan hiç bir örgüt, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, Sosyalist dünyaya sırt çeviremez. Ulusal savaşlarının zafere ulaşmasının vazgeçilmez şartı: Sosyalist dünya ile dayanışma, öteki ulusal kurtuluş hareketleriyle dayanışma, dünya devrimci işçi hareketiyle dayanışmadır. Yazıda dendiği gibi bu üçü «tek bir devrimci dalga» oluşturmaktadır.

Yığınları harekete getirerek emperyalizme karşı savaş vermekte olan örgütlerin tümünün bir başka özelliği de var. Bunlar uluslararası devrimci işçi hareketindeki bölünmede bağnaz yandaşlık etmiyorlar. Ve istisnasız tüm sosyalist ülkelerle, bu ülkeleri yöneten partilerle kardeşlik ilişkisi sürdürme çabası gösteriyorlar. Vietnam'da da bu böyle olmuştur, Angola'da da böyle. Makalenin yazarı bu önemli noktayı gözden kaçırmaktadır.

Yazıda Çin Halk Cumhuriyetinin son zamanlarda izlemekte olduğu acaip, doğa dışı dış politika haklı olarak eleştirilmektedir. Gerçekten Çin Halk Cumhuriyetinin Angola'dan Şili'ye kadar, Yeni Zellanda'dan Türkiye'ye kadar bu ülkelerin devrimci hareketlerine ters düşen bir politika izlemesi hiç bir şekilde hoşgörü ile karşılanamaz. Yazarın bizdeki çeşitli Pekinci gruplar arasında uzun boylu fark olmadığı ve bunların halkımızın baş düşmanı olan ve yurdumuzu emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumunda tutan ABD'nin başını çektiği emperyalizme karşı tüm ulusal ve demokratik güçlerin cephe birliğini baltalayan, hedef şaşırtıcı bir propaganda güttükleri yolundaki görüşü de doğrudur. Ancak yazar, Türkiye'de «Kendi Gücüne Güven!» ilkesine uygun olarak, hiçbir merkezi marksist eleştirinin üzerinde tutmayıp sosyalizmin bilimini Türkiye'nin gerçeklerine bağımsız ve yaratıcı bir tutumla uygulama çabasında olan bizleri eleştirirken bazı yanlış yargılara varmaktadır.

Yazar şöyle diyor: Kendilerine «revizyonist, oportünist, pasifist vb» suçlamalarının yapılmasından korkan bir takımları da «biz her iki yönetimin de yanlışlıklarını ve eksikliklerini söyler ve onları eleştirmekten çekinmeyiz. Bizim kendi şartlarımız çok değişiktir ve biz ne Çin şablonculuyuz ne de Sovyet şablonculuyuz» diyerek kimi zaman «Ho Şi Minh tavrını» kimi zaman da

«Kim İl Sung tavrını» uygun bulduklarını söylemektedirler.

Bunun gerçekle bağdaşan hiçbir yanı yoktur, kuşkusuz her yönetim bazı yanlışlar yapabilir. Ama Mao'culuk artık sosyalizmden bir sapma olarak ulusal ve uluslararası planda emperyalizmin ve yerli gericiliğin saflarında bulunmaktadır. Bu tavırları ufak tefek yanlışlıklarla bir tutmanın olanağı yoktur. Bunlarla mücadele sosyalist bir görevdir ve bu görevi yapanlar hiçbir zaman (korkulmasın) «Sovyet şaboncusu» olmazlar. «Aman bana revizyonist demesinler» korkusu inançsızlığın ifadesinden başka hiçbir şey değildir. Bu tür bir görüşle gerilemek, Maoculuğa ödün vermek sosyalist bir tavır değildir...» (age)

Ho Şi Minh'lerin, Kim İl Sung'ların hatta daha ters koşullarda Auguistinha Neto'ların bile benimsedikleri «Kendi Gücüne Güven!» ilkesinin gerekli kıldığı bağımsız ve yaratıcı tutumun Türkiye proleter devrimcileri tarafından benimsenmesini «aman bana revizyonist demesinler» gibi subjektif bir nedene bağlamak dünya proleter devrimci hareket içinde çok önemli bir yeri olan ve gittikçe ağır basması kaçınılmaz olan bir akıma iftira etmektir. Yazar, ya yayını yakından izleyemediğinden, ya da okuduklarını değerlendiremediğinden, bizim yönetimdeki ufak tefek hatalarla, önemli sapmaları bir tuttuğumuzu iddia ediyor. Gerçek durum böyle değildir. Biz sorunlara Türkiye devriminin çıkarları açısından bakmakla yükümlüyüz. Bu devrimin çıkarları gerektirdiğinde sapmaları da, hataları da bu açıdan eleştiririz. Bunun dışında işimizi gücümüzü bırakıp bu konuda ahkâm kesmeyi bizantinizm sayarız.

Son zamanlarda yayınlarımızda Çin Halk Cumhuriyetinin dış politikasını özellikle eleştirdiğimiz ve Doğu Berlin mülteci grubunu karşımıza alırken, bu grubu tanıyan, hiç değilse varlığını hoşgörü ile karşılıyan SBKP'ye eleştiri yöneltmediğimiz bir gerçektir.

Niçin? Çünkü Çin politikası bizim devrimci stratejimize tam ters düşen, hedef şaşırtan bir çizgi ile ortaya çıkmaktadır. Pekinci propağanda emperyalizm, faşizm kavramlarına gerçekle hiçbir ilişkisi olmayan bambaşka anlamlar vermekte ve sonuç olarak ABD emperyalizmi ile ve onun yerli işbirlikçileriyle ittifaka kadar varacak bir politika önermektedir. Bu durumda Pekinci çizgiyi eleştirmek ve çürütmek önde gelen bir devrimci görev olmaktadır. Öte yandan Sovyetler Birliğinin dünyanın dört bir yanındaki ulusal kurtuluş ve devrim hareketlerine, olanakları ölçüsünde arka çıkmakta olduğu bir gerçektir. Bu koşullarda bizim tutarlı anti-emperyalistler olarak eleştirilerimizi özellikle Pekin çizgisine yöneltmemiz doğaldır.

Biz Pekin çizgisinin bir sapma niteliği taşıdığını kabul ediyoruz. Ancak bazı bağnazların yaptığı gibi hiç bir zaman Çin Halk Cumhuriyetini örneğin bir ABD ile ya da Batı Almanya ile aynı sepete koyamayız. Ya da bazı bağnazların yaptığı gibi «Maocu komandolar» ile «Bozkurtcu komandolar»ı bir tutamayız.

«Sapma» konusunda Lenin şöyle diyor:

«Sapma son biçimini almış bir akım değildir. Bir sapma düzeltilebilir. Bazıları yollarını biraz şaşırmışlardır, ya da şaşırmaya başlamışlardır. Bence Rusca «sapma» sözcüğünün ifade ettiği şey budur. Bu sözcük henüz kesin bir şey olmadığını hatanın düzeltilebileceğini belirtiyor, uyarma, sorunu bütün genişliğiyle ilke planı üzerinde koyma isteğini ifade ediyor.» (V.İ. Lenin: Tüm Eserleri, Fr. Baskı, C. XXXII, s. 261)

«Sapma» sözcüğüne Stalin gibi çok daha ağır anlam verenler de vardır. Biz Leninin tanımını yeğ sayıyoruz. Ve Pekin yönetiminin sapma niteliğindeki dış politikasının «son biçimini almış bir akım olmadığına, bu sapmanın düzeltilebileceğine», «yollarını şaşıranların doğru yola geleceğine» inanmak istiyoruz.

TERİMLER KAVRAMLAR:

Emperyalizm Nedir?

Emperyalizm, bir tanımlamasıyla tekelci kapitalizmdir. Başlangıçta serbest rekabete dayanan kapitalizmin gelişme süreci içinde, sanayi, olağanüstü ölçülerde gelişir, üretim gitgide daha büyük işletmeler içinde alabildiğine genişler ve yoğunlaşır. Serbest rekabet, sermayesi büyük olanın, dolayısıyla daha elverişli koşular içinde bulunan daha kıt olanaklar içinde bulunanı yutmasıyla sonuçlanır, böylece üretim belli merkezlerde toplanır ve bu merkezleşme giderek hızla yoğunlaşır. Böylece belli bir daldaki üretimin ya da bu üretimin sürümünün büyük bir bölümünü ellerinde toplayan kapitalist işletmeler, bunların meydana getirdikleri ortaklıklar veya birlikler kurulur. Bunlar tekellerdir. İşleyiş biçimlerine göre çeşitli adlar alan tekeller arasında başlıca kartelleri, tröstleri, konsorsiyumları sayabiliriz. Demek ki, sanayi sermayesi merkezleşiyor, yoğunlaşıyor, tekelleşiyor.

Beri yandan, başlangıçta ödemelerde basit bir aracı olarak görev yapan bankalar da giderek daha büyüklerin küçükleri yutması biçiminde bir gelişme gösterirler. Bunun sonucunda artık birer araç olmaktan çıkıp bir ülkenin ya da bir çok ülkelerin ham madde kaynaklarının, üretim araçlarının çoğunu, kapitalistlerin para biçimindeki sermayelerinin tümünü ellerinde bulunduran koskoca tekeller haline gelirler. Bunlar da banka tekelleridir. Bu tekeller, krediler yoluyla sınaî girişimlere girerler, hisse senedi olarak bu gişimlere ortak olurlar ve onları denetlerler. Sınaî işletmelerin sahipleri ise bankaların hisse senetlerini satın alarak bankaların ortağı olurlar. Bu şekilde banka sermayesi ile sınaî sermayenin kaynaşması sonucu mali sermaye (finans kapital) oluşur. Bu iki sermayenin içiçe geçişi, birbiri üstüne binişi banka tekellerini ve sanayi tekellerini ellerinde tutan küçük bir kodamanlar grubunun kişiler, olarak birleşmelerinde kendini gösterir. Piramidin tepesindeki bu tekelci bankacı ve sermayeciler grubu malî oligarşiyi meydana getirir. En büyük kuruluşlar daha küçüklerin ve yan kuruluşların hisse senetlerini satın almak yoluyla bu ortaklıkların (şirketlerin) denetimlerini ellerinde bulundururlar; bu yan kuruluşlar da daha ufaklarına ve daha ufaklarına ortak olarak dallanmış budaklanmış büyük bir ortaklık sistemi kurarlar ki böylece, diyelim bir sanayici 10 milyonluk kişisel sermayesi ile 100 milyonluk ve daha büyük bir sermayeyi denetler. Böylece finans oligarşisi dev bir güç kazanır. Çok büyük malî ve ekonomik güce sahip olan bu oligarşi kapitalist ve emperyalist ülkelerde burjuva devlet iktidarını, dolayısıyla emperyalist ülkenin sömürdüğü ülkelerdeki iktidarları her anlamda elinde bulundurur. Bu tekelleşme süreci Batının ileri kapitalist ülkelerinde 19. yüzyılın son çeyreğinden bu yana meydana gelmiştir.

Sermaye yoğunlaşmasının böyle dev ölçülere varması bir «sermaye fazlası» yaratır. Ama tekelci kapitalizm «sermaye fazlalığını» halkın, kendi ülke halkının yaşam düzeyinin yükseltilmesine yöneltemez. Kapitalizmin genel kuralı, en yüksek kâr ilkesi tekeller için de geçerlidir. Bu yüzden fazla sermaye yabancı ülkelere ihraç edilir. Kapitalizmin tekeller-öncesi döneminin emtia (metalar) ihracı özelliğinin yerini sermaye ihracı alır. Emperyalizmin başlıca ölçülerinden biri sermaye ihracıdır. Sermaye ya, sınai girişimlere, fabrikalara, tarıma, vb. yatırım biçiminde üretken sermaye olarak, ya da hükûmetlere ve başka resmî kuruluşlara verilen borçlar, yardımlar, özel krediler biçiminde gerçekleştirilir. Her durumda sermayenin getirdiği yüksek kâr tekele ya da tekeller grubuna gider. Yüzyıllarımızın başlarında sermaye ihracı özel kuruluşların sermayesi ile oluyordu. Zamanımızda sermaye ihracında büyük yeri doğrudan doğruya devlet sermayesi tutmaktadır. Emperyalist devletler, sermaye ihracından, ham madde kaynaklarını büyütmek, yeni kaynaklar, sürüm alanları, sermaye uygulama alanları ele geçirmek, kendi ekonomik, siyasi ve askerî yayılma siyasetlerini gerçekleştirmek nüfuz bölgelerini genişleterek o bölgelerde halkların jandarmalığını yapmak vb. için yararlanmaktadırlar, tabii sağlanan büyük kârları da cebe indirmek üzere. Bu alanları paylaşma konusunda kapitalist ve emperyalist devletler arasında oldum olası çekişme vardır. Ve bilindiği gibi bu çelişkiler yeryüzünü kana bulayan büyük emperyalist savaşlara neden olmuştur.

Bu bölüme son vermek üzere emperyalizmin belli başlı özelliklerini kısaca sıralayacak olursak:

— Üretimde ve sermayede yoğunlaşma öyle yüksek bir gelişme derecesine ulaşmıştır ki iktisadî hayatta kesin rol oynayan tekelleri yaratmıştır;

— Banka sermayesi sınaî sermaye ile kaynaşmış ve bu «malî sermaye» temeli üzerinde bir malî oligarşi kurulmuştur.

— Meta ihracının yanında ve ondan ayrı olarak sermaye ihracı özel bir önem kazanmıştır;

— Dünyayı aralarında paylaşan uluslararadevler arasında paylaşılması son bulmuştur.

— Dünya topraklarının en büyük kapitalist devler arasında paylaşılmasıson bulmuştur.

Demek ki «emperyalizm, tekellerin ve malî sermayenin egemenliğinin kurulduğu, sermaye ihracının ön plânda önem kazandığı, dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist devletler arasında bölüşülmesinin tamamlanmış bulunduğu bir gelişme evresine ulaşmış kapitalizmdir.»

TÜSTAV

TEP ÇATISI ALTINDA ÖRGÜTLENELİM!

Siyasal mücadelelerin bunca yıllık geleneğinden çıkardığımız sonuç, siyasî örgütlenme olanakları bulunduğu zaman proleter devrimcilerinin bu olanakları son katrenine kadar kullandıkları yolundadır. Sosyalist literatür içinde bunun tersini savunan bir görüşü yer olmaz.

Her türlü eylemde, örgütlenme ve örgüt disiplini başarının ön koşuludur. Bilinç ile örgütlenme arasında diyalektik bir ilişki vardır. Bilinç örgütlenmeye, örgüte götürür. Örgüt ise bilinci pekiştirir. Siyasî mücadele de vazgeçilmez olduğuna göre siyasî örgütlenme şarttır. İşçi davasının bilinçli savunucusu olup da ekonomik mücadelenin sorunları çözümlemeyeceğini bilmiyen yoktur. Parti işçi sınıfının en yüksek örgütlenme biçimidir. Dernekler, demokratik kitle örgütleri ve başka gruplaşmalar hiç bir zaman siyasî partinin yerini tutamaz.

Oysa bugün Türkiye'de siyasî örgütlenme gereğinin tartışıldığını görüyoruz. Örgütlenmenin biçimi elbette ki tartışma konusu olabilir; ama legal siyasî örgütlenme koşullar elverdiği sürece şarttır.

Aslında konuyu, sadece, herhangi bir çalışma tarzını benimseyip de parti çalışmasına gerek görmeyenler açısından koymamak gerekir. Asıl büyük kitle açısından, sosyalist bir partinin gerçek tabanını oluşturacak işçi ve yoksul köylülerin siyasi örgütlenmesi bakımından koymak gerekir. Bu kitleyi siyasi bir parti çatısı altında bilinçli ve sürekli bir eyleme katılmaya ve kendi sınıf davasına sahip çıkmaya özendirmek gerekir. Sosyalist bir partinin işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün öncü birliği olacağı, bu sınıfların en bilinçli, en yiğit unsurlarını sinesinde barındırması gerekeceği, bugün için halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin ancak işçi sınıfının ve dolayısıyla işçi sınıfına lâyık bir partinin önderliğinde başarıya ulaşacağı bilincinin kitlelere ulaşmasını sağlamak gerekir. Bu bilinci kendin taşımadan kitlelere ulaştıramazsın. Anti-parti bir hava yaratmak hiç de işçi sınıfı davasına hizmet etmez.

Ola ki koca işçi sınıfı denizinde bir damla olmayı, sıradan bir nefer olmayı göze alamıyanlarımız vardır. Ola ki sımsıkı sarıldıkları kendi grup doğmalarını yitirmekten korkanlarımız vardır. Çetin bir iştir, nankör bir iştir yıllar yılı kendi için hiç bir ödül, hiç bir ünvan beklemeden, her şeye katlanarak özveriyle ön safta savaşıp durmak. Bunu ancak parti ve siyasî mücadele bilinci verir insanlara.

İşçi sınıfı kendi siyasî örgütü olmadan tam bir bilince, tam bir siyasî mücadele bilincine ulaşamaz. Beri yandan işçi sınıfının, sınıf olarak, örgütlü ve bilinçli bir biçimde katılmadığı hiç bir hareket başarıya ulaşamaz. Siyasî mücadelenin doğru çizgisini ancak disiplinli parti çalışması saptıyacak, parti içi eleştiri-özeleştiri mücadeleyi yanılgılardan, sapmalardan, provakasyonlardan koruyacaktır. Sosyalizmin bilimi işçi sınıfının kendiliğinden gelme hareketlerine bel bağlamaz. Başarıya gidecek yol örgütlü, disiplinli, bilinçli eylemden geçer.

Bu eylemi kim gerçekleştirecek?

- **EMPERYALİZMİ KİM KOVACAK?**
  PATRON AĞA SÖMÜRÜSÜNE KİM SON VERECEK?
  BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK TÜRKİYE'Yİ KİM KURACAK?
  YURDUMUZU SOSYALİZME KİM GÖTÜRECEK?
- **İŞÇİ KÖYLÜ TÜM EMEKÇİ HALKIMIZ**
- **NASIL?**
  KENDİ SİYASÎ PARTİSİ DİSİPLİNİ ALTINDA SAVAŞARAK
- **ÖYLE İSE**
  İLK GÖREVİMİZ İŞÇİLERİN VE YOKSUL KÖYLÜLERİN SOSYALİST PARTİSİ YARATMAKTIR
- **ÖYLE İSE**
  TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ ÇATISI ALTINDA ÖRGÜTLENELİM!